

**6831 SAYILI ORMAN KANUNU'NUN 108/SON
MADDESİNİN UYGULAMASI**
(Suç Nakil Vasıtalarının Müsaderesi)

Erkal KIZILAY (*)

Bilindiği gibi 6831 Sayılı Orman Kanunu'nun 108/SON maddesi «**Kaçak orman mallarının taşınmasında kullanılan canlı, cansız bütün nakil vasıtaları kime ait olursa olsun idarece zapt ve mahkemelerce müsaderesine hükmolunur.**» şeklinde düzenlenmiştir.

Ancak, bu madde hükmünün uygulamasında günümüzde hukukçular hâkimlerimiz arasında farklı görüşlerin bulunduğunu görmekteyiz. Bazıları bu maddenin uygulanmasını Türk Ceza Kanununun genel hükümleri içinde düşünerek vasıtanın müsadere edilmesinde asıl suç nakil vasıtası malikinin bu kaçak orman malının taşınmasını bilip bilmediği, olayda kötü niyetinin var olup olmadığının araştırılmasının gerekeceği ve bunun sonucuna göre vasıtanın müsadere edilebileceği görüşünü taşıırken, bir başka türlü düşünenlerimiz ise olayda müsadere keyfiyeti için vasıtanın kaçak orman malının naklinde kullanılmasını yeterli bulmakta ve ayrıca suç nakil vasıtası malikinin olayla irtibatlandırılmasına ihtiyaç duymamaktadır.

Gerçekten, kaçak orman malını nakleden suç nakil vasıtasının müsadere edilip edilmemesi keyfiyetinde Türk Ceza Kanunumuzun ve Kaçakçılığın Men ve Takibine Dair Kanunun genel hükümleri içinde mi değerlendireceğiz, yoksa Anayasamızın orman mülkiyeti ve orman suçları için getirdiği özel hükümlerini ve Anayasamızın bu özel hükmüne göre hazırlanmış ve yürürlükte olan 6831 sayılı Orman Kanununun orman suçlarının takibi ile ilgili özel cezai hükümlerini mi esas alacağız, bu konuların aydınlığa kavuşmasında büyük yarar bulunmaktadır.

6831 Sayılı Orman Kanunu'nun bugün yürürlükte bulunan 108/SON maddesi hükmüne bir değer biçebilmek için biraz geri yıllara ve uygulamalara bakmakta büyük fayda vardır.

(*) Orman Genel Müdürlüğü I. Hukuk Müşaviri.

1937 tarihli 3116 sayılı Cumhuriyetimizin ilk Orman Kanunu uygulamaya konduğunda konumuzla ilgili 120 nci madde kaçak orman malını taşıyan canlı cansız nakil vasıtalarının müsadereesi keyfiyetinde T. Ceza Kanunumuzun 36 ncı maddesinin genel uygulaması esas alınmış ve maddeye aynen «**Müsadere olunacak malları taşıyan vasıtalar dahi suçta medhali olmayan kimselere ait olmak şartıyla zapt ve müsadere olunur**» ibaresini taşıyordu.

Bu cezai hüküm uygulamada ormanların korunmasında hiçbir müesseriyet sağlamıyor, üçüncü kişilere ait olup suçta kullanılan taşıtların zoralarını olanaksız hale getiriyor ve sonuçta orman mallarının kaçak biçimde vasıtalarla nakline ait kaçakçılığın önü alınamıyor vede ormanların büyük çapta tahribine engel olunamıyordu.

24.3.1950 tarihli 5653 sayılı Kanunla 3116 sayılı Kanunun 120 nci maddesinde tadilat yapılarak Türk Ceza Kanununun 36 ncı maddesindeki genel uygulama esasından ayrıldı. Kaçak orman mallarının naklinde kullanılan nakil araçlarının müsadereesi keyfiyetinde «**Bu malların taşınmasında kullanılan tarım işlerinde çalıştırılması kabil canlı vasıtalar dışındaki nakil vasıtaları her kime ait olursa olsun müsadere olunur.**» hükmü getirildi.

Böylece orman suçlarının takibinde, cezai uygulamada T. Ceza Hukukumuzun temel ve genel prensiplerinden ihtiyaç sebebi ile ve bilerek farklı uygulamaya geçilmiş oldu. Gerçekten insan sağlığı ve memleket ekonomisi için büyük değer taşıyan orman varlığımızı sıradan bir malmış gibi düşünemeyiz. Onun sorumsuz ve bilinçsizce tahribine, yok olmasına, ormanlardan kolayca kesilerek kaçak bir biçimde orman dışına çıkarılmasına, nakledilmesine, satılmasına imkan veren, bu işleri kolaylaştıran teşvik eden bir tutum ve davranış içinde olamayız.

Nitekim, 1956 tarihli 6831 sayılı ORMAN KANUNU'nun 108/SON maddesi parlamentomuzda görüşülürken bugün tartışma konusu yapılan çok şeyler söylenmiş olaylar aydınlatılmıştır. Bilgilerimizi tazelemek ve bugün tekraren gündeme konmak istenen konuyu aydınlatmak maksadıyla isim vermeden o günler görevli parlamenterlerimizin konuşmalarından bölümler aktarmakta yarar olmaktadır.

Giresun mebusu bir önerge verir ve bu önergesinde «...**sahipleri tarafından kaçak naklinde kullanılan veya kullanılmada malumatı olanların nakil vasıtaları idarece zapt ve mahkemece müsadereesine hükmolunur.**» şeklinde 108/SON maddesinin düzeltilmesini

ister. Rize mebusu cevap verir önerge hakkında ve derki; «...Muh-
terem arkadaşlar, memleketimizde orman kaçakçılığı yapanlar, bil-
hassa orman içindeki köylülerin ufak tefek kaçakçılığından maada
bunun dışında kaçakçılığı benimsemiş, kaçakçılığı sanat ittihaz et-
miş kamyon motor gibi büyük vasıtalarla kaçak kereste nakleden-
lerdir..... 3116 numaralı Orman Kanununun 125 inci maddesin-
deki bu hüküm tatbik sahasına geçtiği zaman, bütün idare ve ad-
liye mesleğinde vazifeli kimseler ne zaman kamyonlara ve diğer
vasıtalara bu kanunla el koymak selahiyetini buldular, orman ka-
çakçılığı haddi asgariye indi. Şimdi biz bu tadile veya hakiki sahibi
bulma yoluna gidersek ki, zaten bilirsiniz, kamyonlar şöförlerin
sevk ve idaresindedir. Kamyon sahibinin bulunmadığı zamanda da
şöför orman içinde bu vasıtalara ağacı, keresteyi yükler, kaçıtır...
bu çeşit kaçakçılık ormanların tahribine gider. Daha evvelki kanun-
da da bu madde vardır ve böyle motorlu vasıtaların müsaderesiyle
kaçakçılık önlenmiştir. Binanaleyh, bu hükmün burada yaşaması
lazımdır. Yoksa motorlu vasıtalarla ormanlarda büyük tahribata
yol açarız.» der.

Çorum mebusu sorar «...Farzedelim ki, köylünün kendisine ait
olmamakla beraber komşusunun bu kanunla ve diğer mevzuatlarla
müsaderesine cevaz vermediği vasıtalarından birini almış ve kullan-
mışsa bu, müsadere edilecek midir? Muvakkat Encümenden Rize
mebusu hemen cevap verir «...Edilecektir. Sebep şudur; hilei şeri-
yeye sapmak suretiyle oradaki vasıta benim değil, Mehmed'in der,
benim değil Ahmed'in der. Birbirlerine atarak kaçakçılığı yine ya-
parlar...» der ve aynı Rize Mebusu bir başka parlamenterin konu-
şmasında da «...Köylü kendi hayvanının müsadere edileceğini biliyor.
Bu bakımdan bir başkasının hayvanını bulup, bir at veya bir vası-
ta kiralayıp bu şekilde kaçakçılık yapmaması için, suçu diğer biri-
sinin üzerine yüklememesi için bu maddeyi buraya koyduk. Bu
madde kaçakçılığı önlemek gayesinden başka her hangi bir sebep-
le konmamıştır. Kaçakçının suçu birbirlerinin üzerine atmak sure-
tiyle bir hiylei şer'iyeye tarafından sapmamasını temin için bu mad-
deyi koyduk.» der.

Meclis zabıtlarında Bursa Mebusu «...Ormanlarda en büyük
kaçakçılığı temin eden vasıta kamyonudur. Bilhassa orman yolları
yapılmaya başlandıktan sonra kaçakçılığın miktarı daha artmış
bulunmaktadır.. Bu itibarla kaçak kereste ve odunla yakalanan
kamyonların müsaderesi şarttır..... ceza hükümleriyle birlikte
kamyonu müsadere etmek suretiyle kaçakçılığın önüne geçebiliriz.»

şeklinde konuşurken **Kastamonu Mebusu** «...Bu umumi müsadere prensipleri dışında istisnai bir hükümdür.....» der.

27.8.1956 tarihli Meclis müzakerelerinde 108/SON maddesi görüşülürken son olarak **Muvakkat Encümen Reisi Ordu Mebusu** «...**Realite olarak şunu arz edeyim ki, bu memleketin serveti, sıhhati olan ormanları koruma babında Meclis olarak, Hükümet olarak, millet olarak çok hassas davranmak mecburiyetindeyiz. Aksi halde bu servet elimizden gider ve bu memleket bir çöl olur..... Ormanları baştan sona vakıf olarak bırakalım, kesilsin... Bu olmaz arkadaşlar. ....Bugün bizimle beraber yaşayan diğer memleket ormanları iftihar edilen birer servet, birer hazine mahiyetindedir. Şimdi bu kadar intifa hakları tanındıktan sonra, mahza ormanı tahrip etmek, şahsen kaçakçılığı kendisine bir sanat ittihaz etmek suretiyle hareket edenler hakkındaki müeyyideleri şöyle hafifletelim böyle hafifletelim dersek, bu yerinde bir hareket olmaz. Bu müeyyideler kötü için değildir, kastı mahsusla hareket edenler hakkındadır, ağır olmalıdır...**» şeklinde konuşur ve sonuçta bugün uygulamada olan 6831 sayılı Orman Kanununun 108/SON maddesi yürürlüğe girer.

Kanun metninin uygulamasındaki 1956 yıllardaki tartışmaları 1966 yıllara taşıdığımızda konunun bu defada Anayasa Mahkemesinin gündemine girdiğini görmekteyiz.

1966 lı yıllarda **Yenice Sulh Ceza Mahkemesi**'nce, 1969 lu yıllarda **Kıbrısık Sulh Ceza Mahkemesi**'nce «6831 sayılı Orman Kanununun 108. maddesinin dördüncü fıkrasında yer alan «**kime alt olursa olsun**» deyiminin, Anayasa'nın 33 (o tarihteki Anayasanın) maddesinin beşinci ve altıncı fıkraları hükümlerine, Anayasanın 10 ncu maddesinin ikinci, ve 36 ncı maddesinin birinci fıkrası hükümlerine aykırı olduğu görüşü ile Anayasa Mahkemesi'nde iptal davası açılmıştır.

İlgili mahkemeler Anayasaya aykırılık iddialarında: Anayasa'da yer alan «**Temel Hak ve Hürriyetlerden**» «**cezaların şahsiliği**» prensibinden ve «**Genel Müsadere cezası konulamaz**» hükmünden «**Mülkiyet haklarından**» bahisle görüş ve iddialarını ortaya koymaktadırlar.

Anayasa Mahkemesindeki değerlendirmelerde ise :

«**Zoralmı ceza mı tedbir mi olduğu konusundaki bilimsel tartışmalar bir yana bırakılırsa, suçta kullanılan eşyanın zoralmı, genellikle ceza olarak nitelendirilmektedir..... Mahkeme zoralmı cezasının değil, bu cezanın suçla ilgisi bulunmayan kişilere uygulan-**

masını öngören hükmün Anayasanın 33 ncü maddesine aykırı olduğu kanısındadır. İtiraz gerekçesinde, Anayasa'nın 33 ncü maddesinin son fıkrasından sözedilmektedir. Bu fıkra ile genel zoralım cezası yasaklanmıştır. İtiraz konusu fıkra da yer alan zoralım, genel zoralım cezası değildir. Gerekçenin tümü incelendiğinde, aykırılık görüşünün son fıkradan bir önceki fıkraya konulan »ceza sorumluluğu şahsidir.« kuralına dayandığı anlaşılmaktadır. Ceza sorumluluğunun şahsiliği ceza hukukunun temel kurallarındandır. Bu kural, bilim alanında «cezaların yalnız suç işleyenlerle ortakları hakkında uygulanması.» başka bir deyimle «herkesin, ancak kendi eyleminden sorumlu tutulabileceği, suç işlemekle, ya da işlenmesine katılmadıkça kimseye ceza sorumluluğu yüklenilemeyeceği.» şeklinde tanımlanmaktadır. Bu kural, tam bir kesinlikle uygulanacak olursa, itiraz konusu hükmün Anayasa'ya aykırılığı öne sürülebilir. Lakin sosyal düzen ve toplum yararı amacı ile genel kurula istisna teşkil eden hükümler konulması zorunluluğu meydana çıkmış ve bunun gerekli olduğu doktrinde de kabul edilmiştir. Kanunlarımızda yer almış bulunan bazı ceza hükümleri bu düşünceye göre düzenlenmiştir. (Örneğin: T.C. Kanunu madde 60. 1918 sayılı Kanun değişik md. 35/2. «kaçakçılık suçunu işlememiş veya buna katılmamış olan bir kimsenin suçta kullanılan aracının zoralımı gibi» 1918 sayılı Kanun md. 47).

«burada, bir kimsenin eyleminden dolayı diğer bir kimseye ceza sorumluluğu yükletiliyor gibi görülmekte ise de, gerçekte, sorumluluğun hukukî nedeni sorumlu tutulana kendi kusuruna dayanmaktadır. B kusur, yükümlü olduğu dikkat ve itinayı göstererek yasak eylemin işlenmesine engel olmamaktan dokmakta ve böylece sorumlu tutulan kimsenin davranışı ile meydana gelen sonuç arasında sebebiyet ilgisi de (illiyet rabitası) kurulmuş olmaktadır. Söz konusu hükme yönetilen Anayasa'ya aykırılık itirazının da bu hukukî esas açısından incelenmesi gerekir.»

«6831 sayılı Kanununun 27. maddesinin son fıkrasına göre damgasız ve nakliyesiz orman ürünleri kaçak sayılır: 108. maddenin dördüncü fıkrasında ise kaçak orman mallarının taşınmasında kullanılan canlı ve cansız bütün taşıtların kime ait olursa olsun, zoralımı öngörülmüştür. Kanunu bilen veya kanunu bilmemek mazeret sayılmaz» kuralı uyarınca bildiği varsayılan kimse taşıtının kaçak orman mallarının taşınmasında kullanılmaması için gereken dikkat ve özeni göstermekle yükümlüdür. Bu yükümü yerine getirmeyen taşıt sahibinin, yasak eylem işlendiğinde, kusurlu sayılması ve kusurlu davranışının sonucu olan zoralımı cezasını görmesi gerekir.»

«Anayasa, ormanların korunması ve ormanlık sahaların genişletilmesi için gerekli kanunları koymak, tedbirleri almak ve ormanlara zarar verebilecek hiç bir faaliyete ve eyleme müsaade etmemekle Devleti ödevli kılmıştır. İtiraz konusu hükmün, Devlete bu alanda Anayasa ile verilmiş ödevlerin kapsamı içine giren bir niteliği olduğuda ortadadır. Kaldı ki yine Anayasa, kamu yararı, genel ahlak, kamu düzeni, sosyal adalet ve milli güvenlik gibi nedenlerle Kanunun bir hakkı ve hürriyeti, özüne dokunmaksızın sınırlayabileceğini kabul eylemektedir. İtiraz konusu hükmün, orman kaçakçılığını önleme ereğiyle konulmuş bulunduğundan, bu ereğin kamu yararını güttüğünde kuşku yoktur. Sınırlamanın bir hakkın ve hürriyetin özüne dokunduğu da düşünülemez.»

6831 sayılı Orman Kanununun 108/son hükmü bu sebeplerle cezaların şahsiliği prensibine aykırı görülmemiştir.

108/son madde hükmünü mülkiyet hakkının dokunulmazlığı esasından incelenirse bu konuda da Anayasaya aykırılık olmayacaktır. Nitekim Anayasamızın ormanla ilgili hükümlerinde ormanların tahribine yol açacak eylemlere ve işlemlere imkan veren hükümler yasaklanmıştır.

Anayasa Mahkemesi yukardaki ifadelerle 6831 sayılı Orman Kanununun 108/son maddesini Anayasaya aykırı görmemiştir.

Mahalli mahkemelerimizin, Yüksek yargı organı durumunda olan Yargıtayımızın genel görüşüne gelince, 6831 sayılı Orman Kanununun 108/Son maddesinde yer alan «**kime ait olursa olsun**» sözünden hareketle kaçak orman emvali naklinde kullanılan suç nakil vasıtalarının müsadere sine hükmetmektedir. Ancak, zaman zaman bu kararların aksine hükümlere de raslamaktayız. Örneğin Yargıtay 3. Ceza Dairemiz 12.11.1975 gün ve 7018-7143 sayılı ilamında kaçak orman malını naklederken yakalanan bir traktör ve romörkün suç sahibine ait olmaması sebebiyle bunların iadesine ilişkin mahalli mahkeme kararını ONAMIŞTIR. Bu onama kararına karşı ise C. Başsavcılığı 28.11.1975 gün ve 3/40 sayılı İtiraznamesiy-le hükmün bozulmasını istemiştir.

Ceza Genel Kurulu, yapmış olduğu toplantıda ve müzakerede mahalli mahkemenin ve bunu onayan Yargıtay 3. Ceza Dairemizin kararını bozarken :

«**6831 sayılı Orman Kanunu'nun 108/son maddesiyle: Ceza Kanununda yer alan 36. maddedeki genel müsadere hükümlerinden farklı olarak kaçak orman emvalinin naklinde kullanılan canlı ve**

cahsız her türlü taşıt aracının (kime ait olursa olsun) idarece zapt ve mahkemelerce müsadereğine hükmolunacağını emretmektedir. Ve bu hükmün mahiyeti tartışılmayacak kadar açıklık içindedir.»

«Bu kural kaçakçılığın men ve takibine dair 1918 sayılı yasanın 47 nci maddesinden daha ileri ve kesindir. GÜdülen amaç ise Milli servetimiz olan ormanlarımızın korunmasını ve bunlara karşı yapılan tecavüzlerin bir bakıma önlenmesini sağlamaktır.»

«Araç sahibi emanetende verse kaçak orman emvalinin naklinde kullanılması halinde bunun yasal sonucuna katlanması gerekir.»

«Aracının kaçakçılıkta kullanılmasını önleyici tedbirleri alması sorumluluğunun nedenini oluşturmaya yeterlidir. Cezanın ağırlığı yasadaki bir hükmün uygulanmasını engel olamaz. Bunun istisnasını ancak aracın sahibinin bir iradesi dışında alınması hali teşkil edebilir. Bu nedenlerle malikin yanıtılarak ve örneğin sanığın bir hizmet için emaneten aldığı hallerde uğranılacak ağır zararları önlemek gibi bir gerekçe ile nakilde kullanılan vasıtanın sahibine iade edilebilmesinin mümkün olduğunun kabulü yasanın bu açık hükmüne aykırıdır ve genellikle orman kanununun sözü edilen 108. maddesinin 4 ncü fıkrasını uygulanamaz hale getirir. Yargıtay Ceza Genel Kurulunun öteden beri görüş ve içtihadıda bu yoldadır.»

«Böyle iken mahkemece: sanık Hüseyin Büyük'ün ev nakli için emaneten başkalarından aldığı traktör ve römorkla dönüşte temin ettiği odunları ve çam kalasını nakledeırken yakalandığı M. Ali Duran'ın da traktörün kendisine römorkunda Akif Aktepe'ye ait bulunduğu yolundaki beyanlarına dayanılarak aracın sahiplerine iadesine karar verilmesi uygulamalara usule ve yasaya aykırı görülmüştür.

Bu itibarla C. Başsavcılığının itirazının kabulüne özel daire onama kararının kaldırılmasına ve hükmün açıklanan nedenle BÖZULMASINA karar verilmelidir.»

Görüldüğü gibi Yargıtay Ceza Genel Kurulumuz 6831 sayılı Orman Kanununun 108/4 maddesinin uygulamasında suç nakil vasıtalarının kaçak orman emvali naklinde kullanılması halinde vasıtanın kime ait olursa olsun suçun subutu halinde müsadere edileceği görüşündedir.

Yıllar önce 1918 sayılı kanunun 47 nci maddesinin (6829 sayılı Kanunla değişik) uygulamasında da ihtilafa düşülmüş, mahalli mahkeme kararı ve Yargıtay özel daire kararlarındaki uygulama

görüş farklılıkları sonuçta Yargıtay İçtihadı Birleştirme Büyük Genel Kurulunda görüşülmüş ve 5.4.1950 gün ve E. 21 K. 7 sayılı ilamlarıyla «1918 sayılı Kanunun 47 nci maddesinde hususi hüküm mevcut olmasından dolayı nakil vasıtasının müsadereğine karar verilmesi için Türk Ceza Kanununun 10 uncu maddesi gereğince 36 ncı maddesinin birinci fıkrasındaki fiilde mahalli olmayan kimselere ait olmamak şartının aranmasına mahal olmadığına ve kaçak eşya naklinde kullanılan vasıtanın sahibi başka bir şahıs olduğu ve malını başka işlerde kullanılmak üzere verdiği takdirde dahi kaçakçının o vasıtayı kaçakçılık işine tahsis ederek kaçak malı bile rek nakletmesi o vasıtanın mezkur 47 nci maddenin sarahati dairesinde müsadere için kafi olup mal sahibinin bu hususta rıza muvafakatının inzıam etmesi icabetmiyeceğine ilk oturumda üçte iki çoğunluk olmadığından ikinci oturumda mutlak çoğunlukla karar verilmiştir.»

Orman suçlarının takibine ilişkin cezai hükümlerin uygulamasını genel ceza hukukumuz içinde düşünemeyiz. Anayasamız da buna imkan vermez. Anayasamızda orman mülkiyetide genel mülkiyet hukukundan ayrı tutulmuştur. Örneğin hazineye ait taşınmazlar, satılabilir, özel mülke konu olabilir, trampa ve kira hukukun konusu olabilir ve istisnaları hariç zamanaşımı ve zilyetlikle iktisap edilebilirken yine hazine malı sayılan ormanlarımız hazine malı statüsünden ayrı bu işlemlerin hiçbirisine konu olamamaktadır.

Anayasamızın 169 uncu maddesi «...**Devlet ormanları kanuna göre, devletçe yönetilir ve işletilir**» demıştır. Bu ibaredeki «**kanun**» özel kanun olan 6831 sayılı Orman Kanunu'dur. Bu Kanun orman suçlarında ormanların korunmasına yönelik özel cezai hükümleri de getirmiştir. Cezai hükümleri uygularken, özel kanunun özel cezai hükümlerinin maksat ve gayesini yok sayıp Genel hukukun içi de suçu teşvik eden arayışlarda bulunmak mümkün değildir.

Günümüzde tartışılmak istenen konu kanunkoyucunun yüce meclisinde mebuslarca tartışılmış ve aydınlığa ve kanun hükmü ile sonuca bağlanmıştır. Bunları görmemezlikten gelemeyiz. Olayı tek-raren güncel hale getiremeyiz. Orman varlığı Türk Devleti için büyük değer taşımaktadır. Bunların korunması ve devamlılığının sağlanması özel kanun içinde düşünülmüştür.

Sonucu özetlemek gerekirse kaçak orman mallarının naklinde kullanılan suç nakil vasıtaları kime ait olurlarsa olsunlar suçun subutu halinde idarece zapt edilmiş ise mahkemelerce müsadere edilecektir. Mahkemelerimize düşen görev vasıtaların kaçak orman

malının naklinde kullanılıp kullanılmadığını tesbit etmekten ibarettir. Mahkemeler ayrıca suç nakil vasıtasının kime ait olduğunu suçla irtibatlandıramıyacaktır. Yeterki vasıta zor kullanılarak sahibinin elinden alınmamış, çalınmamış olsun.

Kaçak orman malını nakleden aracın resmi araba olması, özel araba olması veya yabancı menşeli araba olmasında bir anlam değişikliğine sebep olamaz. Kanun «kime ait olursa olsun» derken çok şeyi düşünerek hareket etmiştir. Amaç orman suçlarının önlenmesi, kamu düzeni ile yakın ilgilidir.

3116 sayılı Orman Kanunu ilk uygulamaya konduğunda uygulama genel ceza hukuku içinde yürütülmüşken daha sonraki değişikliklerle bilinçli olarak ceza hukukunun genel hükmünden ayrılmış ve bu ayrılışın da Anayasamıza aykırı olmadığı görülmüştür.